

OD ISTE AUTORKE

SVE ŠTO NIKAD NISMO IZGOVORILI

SLOUN
HARLOU

**IZGUBILI
SMO
SAMO
SVE**

Prevela s engleskog
Aleksandra Čabreja

 Laguna

Naslov originala

Sloan Harlow

ALL WE LOST WAS EVERYTHING

alloy**entertainment**

G. P. Putnam's Sons

An imprint of Penguin Random House LLC, New York

Produced by Alloy Entertainment

First published in the United States of America by G. P.

Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House
LLC, 2024

Copyright © 2024 by Alloy Entertainment LLC

Published by arrangement with Rights People, London

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Onima koji su pali sa vrha,
gledali naviše sa dna i opet počeli da se penju.*

Prolog

River

Svakog petka, moja mama je igrala lutriju. Zastala bi na pumpi vraćajući se iz kuće koju je tog dana u nedelji čistila i kupovala greb-greb srećke sa najvećom premijom u ponudi. Dobijala je ponešto, tu i tamo. Male sume – ponekad bi samo povratila cenu kartice, ponekad bi dobila nešto više. Jednom je osvojila čak hiljadu dolara. Češće je, međutim, ostajala praznih ruku, i delovala je iskreno iznenađena svaki put kad bi se to desilo. Mislim da je zaista verovala da će joj, jednoga dana, sreća zakucati na vrata. Tog jednog dana ona bi postala milionerka i njen život bi se volšebno preobrazio nabolje – svi bismo bolje živeli. Beskonačni dug zbog njenih nezavršenih studija na koledžu u trenu bi nestao. Potreba da moj otac radi drugi a ponekad i treći posao, nestala bi preko noći. Ja bih mogla da studiram bez ikakvog razmišljanja o troškovima.

Bili bismo bogati i srećni, ali bismo bili i odgovorni, poput onih porodica koje novostečeno bogatstvo nije razorilo.

Kad sam napunila petnaest godina i saznala da verovatnoća da se osvoji premija na lutriji iznosi „jedan prema trista miliona“, kako je rekao moj profesor statistike – kazala sam mami da bi bilo bolje da štedi novac umesto da ga svake nedelje traći na

srećke. Ona je samo digla obrve i rekla: „Neko mora da osvoji premiju. Zašto ne ja?“

Koliko je meni poznato, ona nikad nije osvojila premiju. Ali ja jesam. A to me je koštalo samo svega ostalog.

Prvo poglavlje

River

Groblja su najzelenija mesta u Skotsdejlju u Arizoni. Zelenija i od terena za golf u najboljem klubu u gradu, koji poznajem samo zahvaljujući tome što je moja mama radila tamo kao čistačica kad mi je bilo sedam godina, a njen šef mi je dopuštao da jedem ledene lizalice sa štanda za užinu kod trinaeste rupe.

Memorijalni park *Okotilo ridž* nije nikakav izuzetak. Tu nema crvene prašine, ni šljunka. Nema prašnjavog grmlja ni izbledeleg tla. Samo čista površina obrasla blistavo zelenom travom, kao da vode ima u izobilju. To more zelenila remete samo nadgrobni spomenici i niska stabla puna cvetova što ispunjavaju vazduh mirisom akacije sličnom gumenim bombonama i mirisom teksaskog planinskog lovora, nalik na miris soka od grožđa. Tata je voleo te viseće ljubičaste cvetove i taj slatki miris. Zbog toga sam posegnula za svojim *GoFundMe* novcem – tom sumnjivo stečenom ušteđevinom za koju sam se zarekla da je nikad neću dirati osim u izuzetnim slučajevima – da mu obezbedim mesto ovde, kako bi mogao zauvek da bude u blizini tih cvetova.

Sad se usredsređujem na drveće, koje blista na jutarnjem svetlu. Ne usredsređujem se na način kako sveštenik izgovara

ime mog oca – Džej San-TOS – koje zvuči sasvim pogrešno na njegovom nespretnom jeziku. Slično kao što su profesori na zameni izgovarali moje ime, ravnodušno, ne trudeći se da razumeju glasove ni izgovor jer, za sat vremena, to ime za njih više neće postojati.

Da sam se usredsredila na to kako to ime zvuči pogrešno, morala bih se usredsrediti na to kako je sve ovo pogrešno. To što moj otac leži tu, u sanduku od kedrovine, čekajući da ga spuste u zemlju, umesto da stoji ovde pored mene. To što se moja majka nije čak ni javila, a kamoli došla na njegovu sahranu. To da je život koji sam poznavala spaljen do temelja pre samo dve nedelje, kada je moj dom progutao požar, odnoseći sa sobom sve – moju gitaru, moju svesku sa pesmama, moje dnevnike, moju odeću, *sve*.

I što je najvažnije, mog oca.

Zbog ogromnog razaranja, protivpožarna služba nije mogla da nam kaže šta se tačno desilo, osim da je uzrok požara verovatno struja. Sve je u našoj kući bilo toliko staro i dotrajalo da je, iskreno govoreći, to moglo da bude bilo šta. A kada se vatra zapalila, brzo je gutala sve pred sobom; moj tata čak nije uspeo ni da izađe iz svoje spavaće sobe. Svi kažu da je pravo čudo što sam ja preživela. Što sam imala toliko „sreće“ da sam uspela da izađem iz kuće na travnjak, gde su me vatrogasci zatekli onesvešćenu od dima kojeg sam se nagutala. Nemam pojma kako sam to postigla; sve čega se sećam iz te noći jesu slike zamagljene od dima, ništa što bi govorilo o tom „hrabrom bekstvu“.

A lično? Ništa od toga ne bih nazvala „srećom“.

Kroz maglu koja me obavija od trenutka kad sam se probudila u bolnici, primećujem kako je oko mene mnogo ljudi. Većinu njih prepoznajem. Gerti, vlasnica restorana u kojem radim godinama, briše nos maramicom. Nastavnici iz Skotsdejske gimnazije, u koju idem, kao i osoblje i učenici iz pripreme škole *Mohave* u kojoj je moj otac bio ragbi trener, tužno gledaju pravo pred sebe. Svi njegovi pomoćni treneri stoje u redu, u

improvizovanim uniformama koje se sastoje od nepromoćivih jakni i kravata; igrači uprkos vrućini nose jakne sa oznakama svoje škole, sumornih izraza lica.

Hvala bogu što je tu Toni. Moja najbolja drugarica na celom svetu. A posle svega što se dogodilo, nekako i moja jedina drugarica na celom svetu. Svi su prema meni bili tako dobri i predusretljivi, ali Toni Makgil je jedina osoba koju mogu da podnesem u svojoj blizini. Ona je takođe, čini mi se, i poslednja živa osoba na svetu koja me poznaje do dna duše, i koja zna šta mi je potrebno a da to čak ne moram ni da joj kažem.

Tu je i moj bivši, Noa Pirs, iako on pažljivo izbegava da me pogleda u oči još otkad je stigao ovamo sa svojim ocem. Tako je, međutim, verovatno i najbolje, pošto bi Toni eksplodirala od zaštitničkog besa ako bi mi se on približio na manje od tri koraka.

Pored Pirsovih stoji desetak tipova sa tatinih redovnih sastanaka Anonimnih alkoholičara, čiji je „anonimni“ deo jednačine odavno otpao posle mnogih godina roštiljanja u dvorištima i povremenih prilazaka prilikom naših nedeljnih doručaka u restoranu, da nam kažu kako im je moj otac bukvalno spasao život. Kad se zagledam u more uplakanih lica oko sebe, u ovu grupu povezanu ljubavlju i podrškom mog oca, ne mogu da se oduprem onom tankom glasiću koji me negde u dubini duše pita: *Ali gde je tata?*

To je poznati refren mog života. Kad god bih ustala da pevam, od mog prvog koncerta, sa osam godina, do poslednjeg u sedamnaestoj, kada bih izašla na pozornicu, dok su mi koraci odjekivali po starom, izlizanom drvenom podu, moja prva misao uvek je bila:

Gde je tata?

Zagledala bih se u publiku, pogledom tražeći samo njega. Pronašla bih ga: mladež na njegovom levom obrazu; njegovu gustu, crnu kosu; njegove tamne, nasmejane oči. Digao bi ruku i mahao mi i mahao. U tom trenutku ja sam bila slavna pevačica, zvezda. Uvek bih mu odmahivala sve dok ga mama ne bi

povukla za ruku, postideana ali nasmešana, sklanjajući pramen plave kose iza uva.

Gde je tata?, mislim opet. Odgovor koji znam slama mi srce.

Kao da primećuje da ću pokleknuti, Toni se naginje prema meni i šapuće mi na uvo: „Uz tebe sam, River.“

„Obe smo uz tebe“, šapuće mi Tita Ana s druge strane, preplićući prste s mojima.

Toni mi prebacuje ruku preko ramena i čvrsto me grli. To je jedini razlog zbog kojeg se nisam slomila. Ostajem tu, u njenom zagrljaju, tokom ostatka obreda, dok sveštenik završava propoved, a onda ostali, jedan za drugim, izlaze da podele sećanja o mome ocu, o dubokom uticaju koji je imao na njihov život. Toni je pored mene sa svakim govorom sve više skamenjena, pretvarajući se u stenu da se ja ne bih slomila. Ona i Tita Ana se trude najbolje što mogu da oko mene stvore zaštitni zid, ali čak ni one ne mogu da me zaštite od kraja sahrane, od trenutka kada sanduk – *mog tatu* – spuštaju u grob.

Nisam spremna. Ne mogu. Okrenem glavu i zarijem lice u crnu haljinu Tita Ane. *Ne još.*

Dok svi u nizu prolaze pored nas, mrmljajući *moje saučesće*, i *bio je tako divan čovek*, i *nedostajaće mi*, ostajem tu, nepomična kao nadgrobni spomenici koji nas okružuju.

„Treba da krenemo, ljubavi“, kaže konačno Tita Ana, sklanjajući mi dugu, crnu kosu sa lica. Čini mi se da je prošlo tek nekoliko trenutaka, ali pogled na sat mi govori da je skoro podne, što znači da se pogreb završio pre sat vremena. Ostale smo samo Tita Ana, Toni i ja, uz radnika sa groblja koji stoji na učtivoj udaljenosti, sa ašovom u ruci.

„Čekajte“, kažem odjednom grozničavo, tragajući za rečima kojima bih izrazila svoja nemoguća osećanja. Koliko god me ubija to što sam ovde, onog trenutka kad napustim ovo groblje, sve će to postati nepodnošljivo stvarno. Ne mogu da odem odavde bez tate. Ne mogu da ga ostavim ovde samog.

Neko mi spušta ruku na rame. Tita Ana. „Biće mu dobro. Možemo da dođemo da ga obiđemo kad god poželiš.“

„Mogu li da mu nabavim saguaro kaktus?“, pitam, hvatajući se za bilo šta za bar još jedan sekund, da bi ovaj trenutak bio manje užasan. Sa desne strane četvrtaste rake u peščanom tlu ima malo prostora, prostora za život na ovom mestu koje sadrži toliko smrti.

„Naravno“, kaže Tita Ana, blago me gurajući prema autu. Toni ide uz mene, kao utešna senka.

Dok idemo prema parkingu, nečiji telefon zuji i zuji. Ne shvatam da je reč o mom telefonu dok Toni ne mune moju torbu.

„Hoćeš li da pogledaš šta je to?“, pita me ona. „Ili hoćeš da ti ga isključim?!“

„Oh.“ Vadim telefon, koji je zatrpan obaveštenjima.

Listam litanije *saučesća i ako mogu bilo šta da učinim* u svojim porukama, nameravajući da isključim aparat, kada se pojavi novo obaveštenje od *GoFundMe*.

U neku ruku mi je pomalo neprijatno što jedan kutak interneta zna moju čitavu plaćnu priču, sa svim pojedinostima izloženim tako da ih svi vide. Ali ne mogu da poreknem koliko mi je pomogao novac iz *GoFundMe*. Neprestano smo kasnili sa računima, a ispostavilo se da nam je i stanarsko osiguranje bilo u prekidu. Što je značilo da posle požara nisam imala bukvalno ništa na svetu, ni novca da obnovim kuću, ničeg materijalnog što bih mogla da prodam, niti bilo kakvu bezbednost. Onog trenutka kad sam izrazila zabrinutost zbog plaćanja svojih bolničkih računa, Toni je nestrpljivo odmahнула rukom.

„Ne brini, sve je sređeno.“

„Ali kako?“, upitala sam zbunjeno.

Ona je digla svoj telefon, pokazujući mi post koji je objavila na *GoFundMe*, opisujući šta se dogodilo uz fotografiju na kojoj smo tata i ja u lokalnom muzičkom klubu *Prikli pear*, gde sam često pevala kad su imali veće otvorenog mikrofona.

„Nisi to morala da radiš“, pobunila sam se, ali je ona samo slegla ramenima.

„To je bukvalno najmanje što mogu da uradim, s obzirom na... pa, sve.“

Skoro dve nedelje uoči sahrane i danima posle toga, telefon mi je brujao od obaveštenja. Donacija od pet dolara sad. Sedamdeset pet dolara onda. Neko mi je čak dao pet stotina. Neke donacije bile su od ljudi čija sam imena prepoznavala, druge od onih iz udaljenih država koji su čitali o onome što se dogodilo, a neke su donacije bile jednostavno anonimne. Ukupna suma je postepeno rasla, najpre na stotine dolara, potom i na hiljadu i konačno, zapanjujuće, na desetine hiljada. Bila sam istovremeno oborena s nogu njihovom velikodušnošću i saosećajnošću, i zgađena mišlju da na izvestan način zarađujem na osnovu ove užasne tragedije. Kad sam to rekla Toni, ona se samo nasmejala i odmahнула glavom.

„Samo bi ti, River, mogla da uzmeš nešto tako dobro i da ga izokreneš. Nisi ti kriva što je zdravstvena zaštita ovde toliko skupa. Ni zato što tvoji roditelji nisu imali neizrecivo bogatstvo sticano pokolenjima. To nije nikakva iznuda – to je način da preživiš. Jednostavno to uzmi i reci hvala.“

Tako sam i uradila.

Otvaranje stranice na telefonu traje nekoliko sekundi, ali kada se završi, ja stanem kao ukopana.

Toni i Tita Ana to ne primećuju u narednih nekoliko koraka. Zatim se Tita Ana okrene i kad ugleda moj izraz lica, pritčava mi. „Jesi li dobro? Da li se nešto desilo?“

Ne mogu da govorim pa dižem telefon i pokazujem njoj i Toni cifru sa *GoFundMe*. Odjednom brojevi imaju mnogo više nula. Mnogo, *mnogo* više.

Jer mi je neko upravo anonimno uplatio dva miliona dolara.

Šest meseci kasnije

Drugo poglavlje

River

Sedim na gajbici zrelih, krupnih pomorandži, i zgrčena drhtim, stisnuta između visokih polica punih namirnica u hladnjači u Gertinom restoranu. Glava mi je naslonjena na kartonsku kutiju punu glavica crnog luka teških i okruglih poput loptica za softbol. Kroz male otvore sa strane osećam njihov sveži miris i znam kako ću plakati kad ih sutra budem seckala prilikom pripreme jela.

To zvuči ironično, jer se upravo trudim – i ne uspevam – da ne plačem.

Sve je to zbog mog prvog stola. Za njim je sedela porodica: mama, tata i devojčica duge, crne kose. „Tri kolača od šargarepe“, rekao je tata. „Znam da je pomalo rano za to, ali uvek jedemo kolače za doručak na njen rođendan.“

Na trenutak se čitav prizor preobrazio – na trenutak smo tu sedeli moji roditelji i ja i naručivali kolače za doručak, kao što smo činili za svaki rođendan otkad znam za sebe. Ali isto tako brzo prizor se opet izmenio, i stvarnost me je skrerala. To nismo bili moji roditelji i ja – i mi nikad više nećemo biti zajedno.

Jedva sam se uzdržavala dok nisam gurnula teška metalna vrata i zaronila u blagosloveno ledeni vazduh hladnjače, gde sam se skrivala već deset veoma hladnih minuta.

Sada čujem kako se vrata otvaraju, kao i osobeni zvuk nečijeg prolaska kroz zavesu od plastičnih traka. Sa mesta gde se trenutno krijem među brdima jaja i ciglama čedra ne mogu da vidim, ali ipak znam ko je to.

Obrišem oči i duboko udahnem, pokušavajući da se približim. „Izvini, Ton. Dolazim.“

Međutim, kad otvorim oči naglo izdahnem, a dah mi se vrtljivo uvija u hladnom vazduhu. Jer ne gledam u svetlosmeđe oči svoje najbolje drugarice. Umesto nje, preda mnom stoji Logan Evans, poslednja osoba za koju bih mogla poželeti da me zatekne kako plačem u hladnjači.

„Ti“, kažem, „nisi Toni.“

„Ne“, odgovori on, „nisam.“

On prekrsti mišićave ruke na grudima, zabacujući glavu, dok kompresor počinje da bruji. Uvojak guste, tamne kose pada mu na čelo, gotovo na dignute obrve. Donja vilica mu je zategnuta, zbog čega mu lice izgleda još više izvajano nego obično.

Ne može se poreći: Logan Evans je zgodan. Ovde je već sedam meseci, a njegova lepota me još uvek iznenađuje.

Toni je umalo ispustila čitav štos tanjira kad smo prvi put videle Logana, prošle godine, kako razgovara sa Gerti u vezi sa natpisom na ulaznim vratima, u kojem se tražio pomoćni radnik. „Ko je ovo, dođavola?“, rekla je. „Izgleda kao princ kojeg je Dizni morao da otpusti jer izaziva previše ranih seksualnih osvešćivanja.“

Međutim, prvog dana kada je došao na posao, slučajno sam naletela na njega sa poslužavnikom punim dijetalnih kola. Potražila sam krpu da mu očistim ispolivanu košulju, zbunjeno mu se izvinjavajući. Ali umesto da prihvati moju pomoć on je ustuknuo, kao da ga je moj dodir opekao. Kad sam ga pogledala u oči, od njegovog izraza zastao mi je dah. Na njegovom licu očigledno se odražavao bes, kao da me *mrzi*, iako me je poznavao manje od sat vremena.

Posle toga, ma koliko da sam se trudila da se prijateljski ponašam prema njemu, jedva je i razgovarao sa mnom, osim

onoga što je bilo neophodno. „Možeš li da napuniš posudu majonezom?“, iscrpljivalo je sve ćaskanje između nas dvoje.

„On zna da je zgodan“, požalila sam se Toni, posmatrajući ga kako radi za stolom za kojim su se kikotale dve bake, mrzeći što mi glupavo srce snažno zalupa kad god vidim njegov osmeh, i mrzeći sebe što mu poklanjam toliko pažnje kad on uopšte ne obraća pažnju na mene. Mrzela sam što mi se on sviđa, iako sam već imala savršenog momka. (Trudim se da ne poklanjam mnogo pažnje ovom „imala“. Trudim se da uopšte ne poklanjam pažnju mislima o njemu.) „Koristi to svoje lice kao oružje.“

Sad otirem oči i okrećem se prema Loganu. „Izvini, samo imam loš dan.“

Logan čučne i pogleda me u oči, iz takve blizine da vidim žute mrljice raštrkane po njegovim svetloplavim dužicama. Mogu da se zakunem da sam, u jednom kratkom trenutku, u njima videla tračak topline. On pruža ruku a ja, odjednom, prestajem da dišem.

Da li to Logan Evans, koji jedva da mi je rekao ukupno pet rečenica, koji mi se retko osmehuje i pokazuje bilo kakvo osećanje prema meni osim da ga nerviram, namerava da me *teši*?

Međutim, umesto da me dodirne, on pruža ruku iza mene i hvata se za nešto zaglavljeno iza mojih leđa. Od njegovog pokreta gubim ravnotežu i moram da se oslonim na šake da ne bih pala.

„Gerti me je zamolila da donesem još pomorandži. Nemamo više soka.“ On me opet pogleda u oči. „Ti... sediš na poslednjoj gajbici.“

Savršeno. Prosto savršeno. Baš kad se ponadam da će se izlizani metalni pod otvoriti i celu me progutati, vrata hladnjače se opet otvore.

„Ja sam ih poslužila, odnela sam im kolače od šargarepe. Draga, ne mogu da zamislim...“ Toni začuti, i trepćući se zagleda u Loganova leđa dok on ćuteći uzima pomorandže.

Pošto je uzeo nekoliko pomorandži, Logan ustaje i provlači se između polica, umalo ispustivši jednu pomorandžu i dobro pazeći da se ne očese ni o jednu od nas. Nije nas udostojio ni jednog jedinog pogleda.

Toni raširi nozdrve. „Svega mi, drži se kao da smo mu zgazile psa. Da li bi mu pala kruna s glave da se pristojno ponaša?“ Ona se zagleda u moje lice. „Ozbiljno. Jesi li dobro?“

Šmrknem, a Toni me zagrli. Prijatno je uzvratiti joj zagrljaj, biti okružena kokosovim mirisom njenog šampona, toplinom njenog tela u ovoj ledenoj hladnjači.

Odmahnem glavom. „Sve je u redu. Osim fijaska sa sedenjem na Loganovim pomorandžama.“

Toni prevrne očima. „Ma jebeš njega. Trebalo bi da bude srećan što mu sediš na pomorandžama.“

Kad se priblerem, Toni nas vodi nazad u restoran da prebrišemo štos prljavih jelovnika na pultu u prednjem delu. Trljam sumnjivu mrlju na stranici sa desertima kad uočim fotografiju belgijskih vafli. *Noine omiljene*. Kao i uvek, kad se setim njega, osetim nekakav trzaj u srcu.

Savršeni, prelepi, srceparajući Noa.

„Prestani da razmišljaš o njemu.“ Toni mi prodiere u misli. To je problem kada imaš Toni za najbolju drugaricu: ona ume da mi čita misli.

„Nisam razmišljala o njemu“, slažem.

„Uzdahnula si bar tri puta u poslednjem minutu.“ Toni spusti još jedan prebrisani jelovnik na hrpu očišćenih. „Stvarno moraš da popraviš ukus kad je reč o muškarcima, Riv.“

„Pa, gle ko mi kaže.“ Pogledam je dižući obrve. „Ja bar nisam bila ludo zaljubljena u najvećeg svetskog drkadžijskog kralja mature.“

„Kako se usuđuješ.“ Toni me šaljivo udari plastičnim jelovnikom. „Nisam bila ludo zaljubljena. Samo malčice. A osim toga, tada sam bila mlada i luda.“

„To je bilo pre pet meseci“, odgovaram ne trepnuvši.

Toni zabaci svoj konjski rep nestašno me okrznuvši po licu. „Kako rekoh. Bila sam mlada i luda.“

Uzimam još jedan jelovnik i čistim sa ugla sasušeno žumance. „Znaš, da si ga samo pozvala da izađete, on bi pristao.“

Nema šanse da ne bi. Ona božanstveno izgleda, sa plavom kosom koju neprestano farba u različite boje, svetlosmeđim očima i srcolikim licem. Toni nije samo lepa; dopadljiva je na način koji vam se zavlači pod kožu i čvrsto vas uvlači u svoju orbitu.

Ako sam imala iole sreće u životu, ona mi ju je donela, zahvaljujući kakvom god božanstvu koje ju je smestilo da sedi pored mene na časovima španskog na drugoj godini. Ona je te godine bila nova, ali me je na kraju nekako uzela pod svoje, kao da je sve vreme bila tu. Pored Tita Ane, ona je nešto najslićnije porodici što sad imam.

„Molim te.“ Toni prezrivo odmahne rukom. „Met je bivša vest, mala. Na *Instagramu* sam videla da se pojavio na maturi potpuno urađen, a dok je hodao, ili bi trebalo da kažem *tetura*o po pozornici, pokušao je da stane na podijum i da održi govor.“

„Čoveče.“ Zatrepćem. „Kakav je to govor bio?“

„Mislim da je samo vikao 'Napred *Alabama*', iznova i iznova.“ Toni slegne ramenima. „Vidiš? Izbegla sam katastrofu.“

Prestajem da se smejem i ućutim se. „Žao mi je što si propustila da to vidiš uživo. Žao mi je što si sve to propustila“, kažem prigušenim glasom.

Osećam kako mi se bolni pritisak vraća u grudi i steže ih.

Nisam mogla da skupim snage da odem na matursko slavlje, znajući da ni mama ni tata neće biti u publici da me gledaju. Solidarišući se sa mnom, Toni je provela dan sa mnom u bioskopu, prelazeći sa jedne projekcije na drugu, i kupovala mi kokice i gumene bombone, pružala mi jednu maramicu za drugom, a da za sve to vreme nije dozvolila da se osećam izgubljeno. „Hej. *Hej*.“ Toni me ozbiljno pogleda, mršteći se. „Da se nisi usudila da se izvinjavaš. Moje mesto je kraj tebe. Uvek.“ Ona pruži ruku i stegne moju.

„A osim toga, mama ionako ne bi mogla da dođe. Bila je u *Berlinu* u to vreme. Radila je deset dana zaredom.“ Ona slegne ramenima. „Ne mogu da zamislim... da neprestano letim preko okeana. Tamo-amo, tamo-amo. Kakvo ludilo.“

Tonina mama je stjuardesa. Veoma zauzeta. Neprestano radi prekovremeno i dodatne smene, da bi mogla da ih izdržava kao samohrana majka. Skoro nikad nije kod kuće. Zato me srce boli zbog Toni, iako mi ona govori da sačuvam saosećanje za nekog drugog. Što se nje tiče, njoj takav raspored sasvim odgovara. Minimalni nadzor znači da Toni može da živi onako kako ona želi, bez neprestanih svađa. „Mogu da se zakunem da se više volimo jer se ređe viđamo“, kaže ona uvek.

Pa, bar je to nekad govorila. Sada dobro pazi da preda mnom ne govori takve stvari.

Logan prolazi pored nas noseći štos jelovnika, gledajući nas prodornim plavim očima. „Imaš goste za stolom, Santos. Tri vode i kola.“

„Oh“, zaustim. „Hvala, Logane. Nisi morao...“

Ali on me čak i ne sluša i već mi je okrenuo leđa, a ja još malčice zamrzim sebe što primećujem kako mu se mišići tala-saju ispod majice i kako mu farmerke savršeno stoje.

Odbacujući te misli pre nego što Toni to primeti i prekori me, odlazim do svog stola da uzmem narudžbinu, opširno se izvinjavajući što sam ih ostavila da čekaju. Oni su neverovatno ljubazni i na kraju mi ostavljaju velikodušan bakšiš. Stežem presavijene novčanice u ruci, dok mi srce snažno udara. I pitam se, kao što ću se uvek pitati:

Jesu li to bili oni? Da li su možda oni bili anonimni donatori?

To je igrica koju igram sa sobom skoro svakog dana. Ali svaki trag koji sam pratila u poslednjih šest meseci završavao se ćorsokakom. Bivši učenici mog tate koji su postali profesionalni sportisti. Članovi njegove grupe anonimnih alkoholičara. Neki član porodice koji se u potaji obogatio. Čak sam proveravala i *GoFundMe*. *Ne, ne i ne i to se kosi sa našom politikom.*

„Nisu oni“, zapevuši Toni, prolazeći pored mene i primitivši kako zaneseno gledam u svoj bakšiš.

I eto opet tog uznemirujućeg čitanja misli. Brzo gurnem novčanice u džep. „Otkud ti znaš?“

Ona slegne ramenima. „Pa mislim, ne znam. Ali, Riv, već smo pričali o tome. Zašto ti je uopšte važno ko ti je to dao? Pare su pare.“

U neku ruku mi je jasno da je ona u pravu, ali veći deo mene ne može da odbaci tu misteriju. To mi izgleda kao još jedna pokidana nit u klupku mog života koje se neprestano odmota-va. I nekako mi deluje drugačije od prihvatanja po dvadesetak dolara tu i tamo. Dva miliona dolara od jedne osobe? Ko ima toliko novca i zašto bi ga dao *meni*, ne očekujući čak ni hvala?

U narednih sat vremena, međutim, blaženo sam zauzeta i nemam izbora sem da ostavim tu zagonetku po strani. Toni i ja hitamo i zaobilazimo jedna drugu kao parovi u umetničkom klizanju po podu sa crno-belim pločicama. To je usklađenost koja potiče od konobarisanja ovde kod Gerti još otkad sam imala petnaest godina, a koleginica mi je bila upravo moja najbolja drugarica.

„Za stolom broj šest tražili su još kečapa. Odnela sam im bocu“, kaže Toni saginjući glavu ispod mog poslužavnika sa ledenim čajevima.

„Vidim da služiš gospođu Luis. Odnela sam joj još sosa“, govorim, kaćeći sledeću karticu u kuhinji.

Mogla bih se zakleti da sam nekoliko puta primetila da me Logan posmatra, ali kad god sam digla pogled, on je bio zadubljen u porudžbinu ili je nekome naplaćivao račun. Što je najčudnije od svega, pred njim više ne osećam zbunjujuću us-plahirenost, a kada pokupimo svoje torbe iz kasete i odjavimo se, Toni me je već dovoljno razveselila.

Izlazeći kroz zadnja vrata čujemo prigušeno, promuklo mjaukanje. Iza ugla se pojavljuje krupna i zapuštena tigrasta mačka, mašući iskrivljenim repom.

„Tigriću!“, tepam mu, saginjući se da ga počešem iza ušiju.

Bilo je potrebno strpljenje i *mnogo* Gertine piletine, ali oprezní mačak lutilica koji živi iza restorana konačno mi je dopustio da mu izražavam svoju ljubav. Tigrić mi je bio velika uteha u danima posle požara. Čim nađem neko mesto koje dozvoljava držanje ljubimaca, razmaziću ga mekom posteljom i hraniti ga kavijarom kao malo kraljevsko visočanstvo.

„Uvek zvučiš kao da si ugledala davno izgubljenog muža posle decenija razdvojenosti“, mrmlja Toni. „Videla si ga jutros.“

„Pa, nekoliko sati možda i *jeste* decenija u mačjem vremenu. Ne znam, Ton. Što se muževa tiče... mislim da bih mogla da prođem i mnogo gore od Tigrića.“

Tigrić skoči na beton i protegne šape.

„River“, kaže Toni, „još uvek nismo dogurale do udavanja za mačke. U redu? A mislim da nikad neće ni doći do toga.“ Tigrić udari repom o beton, kao da potvrđuje njene reči.

„Hvala vam oboma što me podržavate“, kažem.

Pošto ga još malo počeškam, Tigrić zadovoljno odlazi u hlad. Ja i dalje stojim i čistim prašinu sa nogu.

„Hvala ti za danas“, kažem, grleći Toni. „Mnogo te volim.“

„Ma daj“, kaže ona i poljubi me u obraz. „Volim te još više.“

Vraćam se do svog auta i osećam se dobro – čak i srećno. Ali čim zatvorim vrata okružuje me tišina, ubica kojeg je trebalo da očekujem. Junska vreline Arizone već me guši, a bočni retrovizor se ugiba pod njom, jer se lepljiva traka kojom je pričvršćen na mesto rastapa od sunca. Bez Toni, bez žamora glasova gostiju, bez zvona na vratima restorana, sve mi se vraća.

Ono što me uvek vreba, ono što, u blaženo kratkim delovima dana, ponekad zaboravljam. Sada mi se vraća, sve to, iz dubine duše:

Mama mi je nestala. Tata mi je mrtav. I moj život više nikad neće biti isti.